

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: v právní věci žalobce: **pplk. Ing. V.Š.**, zastoupen JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem se sídlem Fráni Šrámka 1139, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo obrany**, se sídlem Tychonova 221/1, Praha 6, adresa pro doručování: Vojenský úřad pro právní zastupování Ministerstva obrany, náměstí Svobody 471, poštovní příhrádka 154, 160 00 Praha 6, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra obrany ze dne 19.2.2010, 1745/2009-1140,

t a k t o :

I. Rozhodnutí ministra obrany ze dne 19.2.2010, č.j. 1745/2009-1140, se **z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10.712,- Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Stanislava Kadečky, Ph.D., advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze dne 25.3.2010, domáhal zrušení rozhodnutí ministra obrany ze dne 19.2.2010, 1745/2009-1140, ve kterém se ministr obrany vyjádřil k podání ze dne ze dne 30. září 2009, doplněným podáním ze dne 30. listopadu 2009 (označeným žalobcem jako odůvodnění odvolání).

Žalobce v podané žalobě uvedl, že dne 30. září 2009 podal ve smyslu § 153 odst. 1 a 2 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění zákona č. 326/2009 Sb., ve spojení s ust. § 81 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, přípustné odvolání, které

následně odůvodnil podáním ze dne 30.11.2009. Odvoláním napadl tato jednotlivá správní rozhodnutí:

I. rozhodnutí ředitele Vojenského zpravodajství č.j. 787-45/2008jDP-5847 ve věci škody evidované u VZ 5847 v evidenční kartě škod č. 30/2008 ze dne 8. dubna 2009,

II. rozhodnutí ředitele Vojenského zpravodajství ve věci neprodloužení doby trvání služebního poměru ze dne 9. března 2009,

III. rozhodnutí ředitele Vojenského zpravodajství ve věci snížení osobního příplatku o 9.000,- Kč, o němž byl žalobce informován platovým výměrem ředitele Vojenského zpravodajství č.j. 738/49-3611/2007-5847 ze dne 1. července 2007, a na něj navazujícími platovými výměry:

platový výměr ředitele Vojenského zpravodajství č.j. 738/49-4160/2007-5847 ze dne 1. ledna 2008,

platový výměr ředitele Vojenského zpravodajství č.j. 738/49-4480/2008-5847 ze dne 1. května 2008,

platový výměr ředitele Vojenského zpravodajství č.j. 738/49-4659/2008-5847 ze dne 1. září 2008,

platový výměr ředitele Vojenského zpravodajství č.j. 738/49-5271/2007-5847 ze dne 1. června 2009,

platový výměr ředitele Vojenského zpravodajství č.j. 4-13/3-811/2009-5847 ze dne 1. října 2009,

IV. rozhodnutí ředitele Vojenského zpravodajství č.j. 125-25/2008-4730 ze dne 21. července 2008 o zadržení a nepostoupení podaného trestního oznámení ze dne 16. května 2008,

V. rozhodnutí ředitele Vojenského zpravodajství o nevyplacení mimořádné odměny,

VI. rozhodnutí ředitele Vojenského zpravodajství odporující ustanovení § 2 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, a to zejména: rozhodnutí ředitele Vojenského zpravodajství (ve věcech personálních) č. 184 ze dne 18. srpna 2008 a rozhodnutí ředitele Vojenského zpravodajství (ve věcech personálních) č. 183 ze dne 18. srpna 2008.

Žalobce v žalobě poukázal na odvolací námítky, které uplatnil proti uvedeným rozhodnutím a uvedl, že služební poměr je nutno považovat za vztah veřejnoprávní; na rozhodování o těchto vztazích se proto vztahují zákonná pravidla správního rozhodování ve věcech služebního poměru. Žalobce v podané žalobě namítal nicotnost napadeného rozhodnutí, a to z důvodu absolutního nedostatku formy, žalobou napadené rozhodnutí má charakter úředního dopisu, není mu známo, že by vydání napadeného rozhodnutí předcházelo postup předepsaný zákonem pro odvolací řízení. Podle žalobce se na žalobou napadené rozhodnutí i na rozhodnutí prvostupňová, napadená odvoláním vztahují zákonná pravidla (správního) rozhodování ve věcech služebního poměru (část devátá zákona o vojácích z povolání), neboť tato rozhodnutí představují změnu obsahu služebního poměru. Žalobce odkázal na znění ust. § 153 odst. 1 zákona o vojácích z povolání ve znění zákona č. 326/2009 Sb., podle kterého účastník řízení proti rozhodnutí služebního orgánu může podat odvolání, a

upozornil na ustanovení čl. II. bod 7 zákona č. 272/2009 Sb., jenž nabyt účinnosti dne 1. října 2009, a kterým byl novelizován zákon č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, kde se uvádí, že řízení ve věcech služebního poměru podle § 144 až 158 zákona č. 221/1999Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, které bylo zahájeno přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle zákona č. 221/1999 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, proto je nutné všechna výše specifikovaná řízení dokončit dle zákona o vojácích z povolání ve znění účinném ke dni 30 září 2009, tj. před nabytím účinnosti zákona č. 272/2009 Sb. Dle názoru žalobce došlo k porušení ustanovení správního řádu ve spojení s § 151 a 153 zákona o vojácích z povolání. Namísto řádného odvolacího rozhodnutí byl zaslán žalobci stručný úřední dopis. Jde o rozhodnutí, jež je nesrozumitelné a nepřezkoumatelné, nijak nereflektovalo zákonným postupem na podání odvolání 30. září 2009, doplněné podáním ze dne 30.11.2009. Žalobce navrhl, aby soud vyslovil nicotnost napadeného rozhodnutí, event. aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil, a to včetně rozhodnutí, která jeho vydání předcházela.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě k jednotlivým odvoláním napadeným rozhodnutím, uvedl, že se v případě těchto rozhodnutí nejedná o zásah do hmotných veřejných subjektivních práv žalobce a ani žalobou napadené rozhodnutí proto není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“). Proto navrhl, aby soud žalobu odmítl, neboť zde platí výluka uvedená v ustanovení § 70 písm. a) s.ř.s. Pro případ, že by se soud zabýval věcí samou, poukázal žalovaný, pokud jde o rozhodnutí ředitele Vojenského zpravodajství ve věci snížení osobního příplatku o 9.000,- Kč o němž byl žalobce informován platovým výměrem ředitele Vojenského zpravodajství č.j. 738/49-3611/2007-5847 ze dne 1. července 2007, a na něj navazujícími platovými výměry (uvedeným v žalobě pod bodem III) na ustanovení § 67 odst. 2 písm. e) zákona č. 221/1999 Sb. s tím, že v případě žalobce bylo postupováno v souladu se zákonem. K rozhodnutí uvedenému pod bodem I. žalovaný uvedl, že dobu služebního poměru služební funkcionář dle § 5 odst. 4 zákona o vojácích stanovuje na dobu určitou, a o prodloužení či zkrácení doby se vydává rozhodnutí, o neprodloužení a nezkrácení doby služebního poměru se však rozhodnutí nevydává. K části žaloby týkající se sdělení žalovaného, jímž bylo žalobci žalovaným oznámeno, že jeho podání ze dne 30.11.2009 žalovaný posoudil jako nové podání - návrh na zahájení řízení ve věcech služebního poměru, a to řízení o změně doby trvání služebního poměru ve smyslu ust. § 145 písm. a) zákona č. 221/1999 Sb., ve znění účinném od 1.10.2009, s tím, že ve věci návrhu povede ředitel Vojenského zpravodajství řízení ukončené rozhodnutím, žalovaný uvedl, že je žaloba nepřijatelná ve smyslu ust. § 68 písm. a) s.ř.s. neboť žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky v řízení před správním (služebním) orgánem. Žaloba proto není důvodná.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, vycházel přitom ze stavu věci a právní úpravy, která zde byla v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“).

Podle doby vydání napadeného rozhodnutí vycházel soud ze znění účinného do 1.10.2009, a to ve smyslu čl. II. bod 7 zákona č. 272/2009 Sb., neboť řízení zahájena před nabytím účinnosti zákona 272/2009 Sb., se dokončí dle dosavadní právní úpravy.

Z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný prověřil odvolání žalobce ze dne 30. 9.2009 doplněné podáním ze dne 30.11.2009.

K rozhodnutí uvedenému pod bodem I. žaloby sdělil, že se nejedná o rozhodnutí ve věci služebního poměru ve smyslu části deváté zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů. Není ho proto možné napadnout řádným či mimořádným opravným prostředkem. Tímto rozhodnutím byla ze strany ředitele Vojenského zpravodajství pouze realizována pravomoc vyplývající z vnitřního předpisu, kterým je na podmínky České republiky - Ministerstva obrany aplikován zákon č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů. Jelikož v postupu žalobce nadřízeného v tomto případě bylo zjištěno pochybení a řízení ve věci služebního poměru proti žalobci týkající se odpovědnosti za způsobenou škodu ve výši 18 668,- Kč nebylo zastaveno, žalovaný uvedl, že toto pochybení bude v nejkratší možné době napraveno.

Ve věci neprodloužení doby trvání služebního poměru žalovaný uvedl, že ředitel Vojenského zpravodajství postupoval v souladu s tehdy platnými služebními předpisy, podání žalobce však ministr považuje ve smyslu poslední novely zákona č. 221/1999 Sb., za nové podání zahajující řízení o změně doby trvání služebního poměru, s tím, že ve věci provede ředitel Vojenského zpravodajství řízení ukončené rozhodnutím.

„V části týkající se úprav Vašeho platu (osobního příplatku) považuji podání za stížnost, kterou jsem vyhodnotil jako částečně důvodnou. Skutečně Vám byly předány platové výměry až po nabytí jejich účinnosti a ve dvou případech bylo chybně uvedeno datum jejich schválení. Musím však odmítnout Váš názor, že některé z nich jsou nicotné nebo vydané v rozporu s právními předpisy. Ředitel VZ přijme organizační opatření, aby již k uvedeným chybám nedocházelo. Musím se však na tomto místě pozastavit nad skutečností, že úpravy platu napadáte až dnes, tedy s neúměrným odstupem od jejich účinnosti.“

K části podání, kde žalobce nesouhlasí s nepostoupením trestního oznámení ze dne 16. května 2008, žalovaný „stížnost“ žalobce vyhodnotil jako nedůvodnou; uvedl, že služební orgán sice má povinnost oznamovat skutečnosti nasvědčující spáchání trestné činnosti, pokud ale ředitel Vojenského zpravodajství došel k závěru, že takové skutečnosti v žalobcově případě nenastaly, nemusel žádné oznámení vůči orgánům činným v trestním řízení učinit.

Městský soud V Praze věc posoudil takto:

Je nutno předeslat, že otázku příslušnosti soudu ve věcech vyplývajících ze služebního poměru vojáků z povolání posuzoval zvláštní senát Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 4.5.2005, č.j. Konf 51/2004-9, dovodil příslušnost soudu ve správním soudnictví.

Soud se v první řadě zabýval otázkou, zda žalobou napadený úkon ministra obrany je „rozhodnutím“ podle definice, jež je upravena v ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s.. Podle

judikatury Nejvyššího správního soudu není pro kvalifikaci úkonu služebního orgánu jako rozhodnutí ve smyslu § 65 s.ř.s. podstatná forma tohoto úkonu, nýbrž jeho obsah a zásah do práv a povinností adresáta takového úkonu. Za rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s.ř.s. mohou být považovány příписы či sdělení správního orgánu, které nemají formu rozhodnutí. Pojem rozhodnutí je označením technickým, je nutno k němu přistupovat z hlediska jeho obsahu. Za rozhodnutí v materiálním smyslu je nutno považovat individuální správní akt, který byl vydán orgánem veřejné moci při výkonu veřejné správy z pozice jeho vrchnostenského postavení, a to bez ohledu na jeho označení, formu nebo procesní předpisy, jimiž se jeho vydání řídí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.5.2006 č.j. 1Afs 147/2005-107, dostupný na www.nssoud.cz). Není tedy rozhodné, jak je správní úkon formálně označen, ale jaký je jeho materiální dopad do právní sféry žalobce.

Pro posouzení charakteru žalobou napadeného úkonu ministra obrany je rozhodný charakter rozhodnutí, proti kterým odvolání směřovalo.

Podle § 1 zákona o vojácích z povolání zákon upravuje vznik, změnu, zánik a obsah služebních poměrů vojáků z povolání (dále jen „služební poměr“).

Podle § 144 zákona o vojácích z povolání, účastníkem řízení ve věcech služebního poměru je voják nebo občan, jehož služební poměr vojáka z povolání zanikl, a pozůstalí po vojákovi nebo po občanovi, jehož služební poměr vojáka z povolání zanikl.

Při posuzování otázky, trvání služebního poměru mělo být vydáno rozhodnutí s náležitostmi uvedenými v § 151 zákona č. 221/1999 Sb., lze odkázat na závěry, které byly učiněny Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 22.3.2012 č.j. 3Ads 164/2011-73. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku při hodnocení zákona č. 221/1999 Sb., platného a účinného ve znění do 30.9.2009 (tedy ve znění, které je rozhodné i v této věci) dospěl k závěru, že změna služebního zařazení představuje „věc služebního poměru“, neboť jde o podstatnou náležitost služebně právního vztahu. Proto je nutno v těchto věcech postupovat podle části deváté zákona č. 221/1999 Sb. Zdejší soud je toho názoru, že změna v trvání služebního poměru, resp. rozhodnutí o neprodloužení doby trvání služebního poměru je v materiálním slova smyslu rozhodnutím o veřejných subjektivních právech žalobce a mělo být o odvolání proti tomuto rozhodnutí vydáno rozhodnutí s náležitostmi uvedenými v § 151 zákona č. 221/1999 Sb.

Za úkony ve „věci služebního poměru“ je nutno považovat i rozhodnutí o nevyplacení mimořádné odměny a rozhodnutí o snížení osobního příplatku, včetně na něj navazujících platových výměrů, neboť bylo „rozhodnuto“ o výši příjmu žalobce. Přezkum správních aktů, určujících odměňování příslušníků ozbrojených sborů ve služebním poměru, není ve správním soudnictví spornou otázkou, takovéto správní akty jsou správními soudy běžně přezkoumávány. Nejvyšší správní soud v již zmíněném rozsudku ze dne 22.3.2012 č.j. 3Ads 164/2011-73 uvedl, že se služební poměr vojáka z povolání a služební poměr příslušníka ozbrojeného sboru podle zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, se v základních rysech shodují, proto k povaze přezkumu platových výměrů odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze

dne 2.11.2011 č.j. 4Ads 119/2011-70 a rozsudek ze dne 12.3.2009 č.j. 4Ads 143/2008-109 (dostupné na www.nssoud.cz), ve kterých byl učiněn jednoznačný závěr o tom, že platový výměr, vydaný příslušným služebním funkcionářem, kterým je stanoven plat příslušníka ozbrojeného sboru, je nutno považovat za rozhodnutí, které je přezkoumatelné soudem ve správním soudnictví, tady za rozhodnutí ve smyslu § 65 s.ř.s.

Rozhodnutím ředitele Vojenského zpravodajství ze dne 9.3.2009 ve věci neprodloužení (II.) rozhodnutí o snížení osobního příplatku a na něj navazující platové výměry specifikované v žalobě, rozhodnutí o nevyplacení mimořádné odměny jsou rozhodnutími ve smyslu § 66 zákona o vojácích z povolání a jsou způsobilé zasáhnout do právní sféry žalobce a proto je lze označit za rozhodnutí, která jsou přezkoumávána ve správním soudnictví [§ 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s.]. Protože tato rozhodnutí byla vydána ve věcech služebního poměru žalobce, vztahuje se na řízení o změně služebního poměru žalobce, jak bylo již uvedeno, část devátá zákona o vojácích z povolání. Rozhodnutí o odvolání podané proti těmto rozhodnutím tak musí obsahovat náležitosti uvedené v ustanovení § 151 zákona o vojácích z povolání, ve znění účinném do 31.12.2009, tzn. musí být v souladu s právními předpisy, musí vycházet ze skutkového stavu věci a obsahovat výrok, odůvodnění a poučení o odvolání.

K povaze platových výměrů je již zdejší soud vyjádřil v rozhodnutí ze dne 14.6.2011, č.j. 7 Ca 230/2009-36, když uvedl, že platový výměr mění platové podmínky žalobce, a proto ho lze označit za rozhodnutí ve věcech služebního poměru, a ani senát ve věci nyní rozhodující nemá důvodu se od tohoto názoru odchýlit.

Je zřejmé, že žalobou napadeným rozhodnutím ministr obrany rozhodl o odvolání proti rozhodnutím, které je nutno považovat z hlediska materiálního za rozhodnutí podle § 65 s.ř.s.. Rozhodl úkonem, který je nutno považovat za správní rozhodnutí, které však zjevně nenaplní formální náležitosti, neboť v něm není obsaženo vymezení výrokové části, odůvodnění a poučení o opravném prostředku. Přitom z obsahu tohoto úkonu je zcela zřejmé, že ministr obrany tímto správním aktem rozhodl v návaznosti na opravné prostředky žalobce, když hned v úvodu odkazuje na podání žalobce ze dne 30.9.2009, doplněného podáním ze dne 30.11.2009. V rozhodnutí chybí důvody a úvahy, jimiž byl při svém rozhodování ministr veden při hodnocení důkazů a žalobcem uplatněných námitek v jeho odvoláních. Žalobou napadené rozhodnutí je kromě nedostatků, spočívajících v tom, že nemá formální náležitosti podle § 151 zákona č. 221/1999 Sb., protože chybí výroková část, odůvodnění a poučení o opravném prostředku, z hlediska věcného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobou napadené rozhodnutí neobsahuje zejména výrokovou část. Zároveň je ale z rozhodnutí zřejmý účastník řízení a služební orgán, který rozhodnutí vydal. Ačkoliv je tedy rozhodnutí koncipováno jako odpověď na odvolání žalobce ze dne 30.9.2009 doplněné podáním ze dne 30.11.2009, s nimiž ministr obrany jako nadřízený služební orgán ředitele Vojenského zpravodajství nesouhlasí, městský soud vzhledem ke skutečnosti, že rozhodnutí o odvoláních žalobce nevydal nepříslušný služební orgán, nehodnotí jako nicotné. Chybějící náležitosti rozhodnutí, tzn. výroková část a neuvedení podkladů rozhodnutí, úvah, kterými byl odvolací orgán veden při hodnocení důkazů, a právních předpisů, na základě kterých rozhodoval, mají za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Pro úplnost je nutno konstatovat, že žalobce v podáních ze dne 30.9.2009 a 30.11.2009, současně podal odvolání proti rozhodnutí ředitele Vojenského zpravodajství č.j. 787-45/2008jDP-5847 ve věci škody evidované u VZ 5847 v evidenční kartě škod č. 30/2008 ze dne 8. dubna 2009 (I.) a proti rozhodnutí ředitele Vojenského zpravodajství č.j. 125-25/2008-4730 ze dne 21. července 2008 o zadržení a nepostoupení podaného trestního oznámení ze dne 16. května 2008 (IV). Tato rozhodnutí dle názoru soudu nezasahují do právní sféry žalobce, neboť v případě prvního z nich bylo rozhodnuto o upuštění od vymáhání náhrady škody vůči žalobci, a v případě druhého žalobce byl informován o výsledku šetření, a v odvolání sám uvedl, že personální opatření – odvolání z funkce, vyvozené vůči žalobci na základě sdělení ze dne 21.7.2008, bylo následně zrušeno rozhodnutím ministryně obrany pro nepřezkoumatelnost a nezákonnost.

Vzhledem k tomu, že ministr o odvolání žalobce proti všem těmto rozhodnutím resp. úkonům, rozhodl v této věci jediným přípisem, aniž by rozlišoval charakter uplatněných opravných prostředků (odvolání, stížnost), a na to navazující charakter jednotlivých úkonů napadených odvoláním z hlediska možného právního zásahu do právní sféry žalobce, nemohl ani soud rozdílný charakter těchto opravných prostředků odlišit, když je zřejmé, že ministr se rozdílem uplatněných prostředků nezabýval, neřešil tedy ani otázku, zda a kdy byly podáními žalobce napadené úkony pravomocné. V dalším řízení proto bude na žalovaném, aby posoudil obsah podání žalobce ze dne ze dne 30.9.2009, doplněného podáním ze dne 30.11.2009, a posoudil, zda a která rozhodnutí byla v právní moci, a následně rozhodl o odvolání, popř. podání vyřídil jiným způsobem.

K námitkám o porušení ustanovení správního řádu je nutno odkázat na znění zákona č. 221/1999 Sb., ve znění účinném do 31.12.2009, který v části deváté obsahoval vlastní úpravu odvolacího řízení. Proto nebyl odvolací orgán povinen postupovat podle správního řádu.

Na základě všech výše uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Napadené rozhodnutí je nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Soud proto napadené rozhodnutí rozsudkem bez jednání zrušil a v souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Bude úkolem žalovaného, aby se v dalším řízení znovu zabýval odvoláním žalobce a při jejím posouzení v souladu s § 78 odst. 5 s.ř.s. vycházel ze závazného právního názoru soudu vyjádřeného v odůvodnění tohoto rozsudku.

Ve třetím výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby a replika), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 2.100,- Kč dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31.12.2012, Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Náklady na právní zastoupení tak včetně DPH činí 8.712,- Kč.

Celková výše nákladů, včetně zaplaceného soudního poplatku, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 10.712,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10.712,- Kč, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce (ust. § 149 odst.1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. února 2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu